

band

Pingel - 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 557, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 11, Duke Ellington, deel 1. De eerste helft van de jaren vijftig waren droevig voor Ellington's situatie. Alle big bands waren ontbonden. Oorlogsbelastingen werden niet afgeschaft, honoraria stegen, transport- en verblijfskosten werden steeds hoger. Door de 'record bans', één lange en één kortere, had de vakbond van musici, de AFM, voordeel voor musici verworven, maar vocalisten, die kwalitate kwa er niet bij hoorden, hadden de overhand gekregen en instrumentale muziek met af en toe wat 'refreinzang' verdrongen. En er was de tendens naar kleine groepen met "sterren", die bovendien economischer konden werken. Ellington, in 1953 was hij 54, hield als enige zijn orkest bij elkaar. Zijn immense royalties als componist spendeerde hij voor een niet onbelangrijk deel aan 'subsidiës' voor zijn orkest. Om zijn eigen muziek als componist instantelijk te kunnen horen en bijschaven. In de jaren twintig, dertig en veertig waren jazzorkesten vaak te horen in shows, veaudeville, voor de hoofdfilm begon. Bij al die toestanden was de showgirl belangrijk: ze moesten er goed uitzien, kunnen dansen, een beetje zingen. Niet verbazingwekkend dat veel musici met showgirls trouwden. Van Louis Armstrong tot Dizzy Gillespie, van Count Basie tot Duke Ellington. Edward Kennedy is nooit gescheiden van Edna, de moeder, 1919, van Mercer Ellington, maar Duke was een liefhebber. Toch heeft hij van 1938 tot zijn dood in '74 één vaste relatie gehad. Showgirl ^{Arice} Bea Ellis, zich later Evie Ellington noemend. Ellington ontmoette haar in de Cotton Club, 1938, pas in de tweede helft van de jaren veertig ^{hij} verscheen met haar in het openbaar, maar alleen om eens intiem te dineren of ^{naar} een donkere box in ^{te gaan} een theater. Hij hield haar zeer op de achtergrond, tot haar ergernis. Maar ze hadden wel aanpalende flats in Manhattan en Evie had geen financiële zorgen. De musici in Ellington's orkest noemden haar 'Thunderbird', voor haar schreef hij zijn grote hit "Satin doll".

Die in
'66
over leed,

plaat 1

Duke Ellington a/h Orchestra: Satin Doll (Duke Ellington)
1/4 - 2:58 - Capitol DHT 1602

"Satin doll", voor Evie Ellington, Capitol, Los Angeles, 6 april 1953. Cat Anderson, Willie Cook, Clark Terry, Ray Nance-trompet, Britt Woodman, Quentin Jackson, Juan Tizol-trombone, Russell Procope, Rick Henderson-alt, Jimmy Hamilton, Paul Gonsalves-tenor, Harry Carney-baritonsaxofoon. Procope en Hamilton ook klarinet, Carney ook basklarinet. Duke Ellington-piano, Wendell Marshall-bas, Butch Ballard-drums. Soli: Paul Gonsalves even, en Ray Nance-cornet. Drie dagen later werd een nieuw stuk gespeeld van Ellington's alter ego Billy Strayhorn, "Boo-dah".

plaatje 2 Duke Ellington a/h Orchestra: Boo-dah (Billy Strayhorn)
1/1- ; 2:53 - Capitol EAP 1-638

"Boo-dah" met Ray Nance-cornet, ~~en~~ Jimmy Hamilton-klarinet, ^{Anders dan top} ~~en~~ LA, 9 april 1953 voor Capitol. Vijf dagen later: Ellington, solo-piano. "Reflections in D".

plaat 3 Duke Ellington: Reflections in D (Duke Ellington)
1/3 - 3:30 - Capitol 5C052-80851

"Reflections in D", Duke Ellington voor Capitol in Los Angeles, 14 april '53. De volgende dag, maar het kan ook 29 april geweest zijn, via live radio vanuit Mc Elroy's Ballroom in Portland, Oregon, een ballad, gearrangeerd door of Strayhorn of Ellington, ^{van een} ~~voor~~ voor mij ~~onbekende~~ onbekende componist. Harry Carney, Britt Woodman en Ray Nance op viool, soleren in "Change my ways".

plaat 4 Duke Ellington a/h Orchestra: Change my ways (?)
2/5 - 3:46 - Stardust Records 203

"Change my ways", live radio, 15 of 29 april 1953. Ellington zou het later als intro tot "Rockin' in rhythm" gebruiken, hier hoort u het als trio-stuk met Wendell Marshall-bas en de nieuwe drummer Dave Black: "Kinda Dukish".

plaat 3 Duke Ellington Trio: Kinda Dukish (Duke Ellington)
2/laatst - 2:29 - Capitol 5C052-80851

"Kinda Dukish", voor Capitol in Los Angeles, 3 december 1953. Trombonist Juan Tizol, hij speelde op een ventielinstrument, nam afscheid na vele, vele jaren. George Jean volgde hem tijdelijk op. Een stuk van Ellington uit de "Deep South Suite" van 1947, met Russell Procope-alt, Ray Nance-cornet, Harry Carney-bariton, Nance opnieuw, Paul Gonsalves-tenorsaxofoon, Nance, Procope, dan Jimmy Hamilton-tenorsaxofoon, en tenslotte highblower Cat Anderson. Eén van Ellington's trein-stukken: "Happy-go-lucky local". ^{trompet}

plaat 5

Duke Ellington & h Orchestra: Happy-go-lucky local (Ellington)
 2/3 - 5:31 - Capitol T 521

"Happy-go-lucky local", Duke Ellington and his Orchestra voor Capitol, 2 februari 1954 volgens Massagli, 17 januari volgens Timmer. De discografen dus. In 1955, het absolute dieptepunt in de geschiedenis van Ellington's orkest, kwam de ommekeer. Altsaxofonist Johnny Hodges, sinds 1928 tot zijn vertrek in 1951, toen hij bovendien drummer Sonny Greer en trombonist Lawrence Brown meenam, combo leader. - had niet het succes waarvan hij gedroomd had, en hoewel hij niet zelf de business deed kreeg hij toch haarpijn van alle gedoe, gaf op, en kwam terug naar Ellington, waar hij zijn leven lang een ~~had~~ liefdevolle verhouding mee had. Nog net niet in de nu volgende opname, nog voor Capitol, maar wel was al John Sanders op ventiel-trombone ^{in plaats van} ~~van~~ Jean, ~~van de~~ ~~band~~ bassist Jimmy Woode was in januari '55 Wendell Marshall opgevolgd. Feature voor trombonist Britt Woodman: "Theme for trambean".

plaat 6

Duke Ellington a/h Orchestra: Theme for trambean (Jimmy Hamilton)
 1/laatst - 3:22 - Capitol T-679

"Theme for trambean" met Britt Woodman, Capitol, Los Angeles, 18 mei 1955. In juli volgde Hodges Rick Henderson op, diezelfde maand was er nog een essentiële verandering in de band. Sam Woodyard werd de drummer in plaats van Dave Black. Ellington, Woode en Woodyard werden een perfecte, Ellingtoniaanse en zeer swingende ritmesectie. Om te beginnen werden vele oude stukken her-opgenomen voor Bethlehem, januari 1956 zei Columbia, DIT is weer een echt en goed Ellington orkest, we gaan er mee in zee. Voorzichtig natuurlijk de eerste keer, dus werd de band gecombineerd met DE populaire zangeres van Columbia, Rosemary Clooney. Eén stuk als afsluiting. Met Ray Nance-cornet, Jimmy Hamilton-klarinet en Rosey Clooney-zang, een song die Ellington en Billy Strayhorn in ~~1939~~ 1939 schreven voor Ivie Anderson: "I'm checkin' out, goombye".

plaat 7

Duke Ellington a/h Orchestra with Rosemary Clooney: I'm checkin' out, goombye
 2/3 - 3:09 - CBS 84402

(Duke Ellington, Rick Strayhorn)

"I'm checkin' out, goombye", Rosemary Clooney met Duke Ellington and his Orchestra, voor Columbia in NYC, de band daar opgenomen 23 januari 1956, de zangeres ingedubbed in Los Angeles, 27 januari met assistentie van Billy Strayhorn.

Cat Anderson, Willie Cook, Clark Terry, Ray Nance-trompet, Britt Woodman, Quentin Jackson, John Sanders-trombone, en de mooiste, wonder boven wonder langst bestaande saxofoongroep in jazz: Johnny Hodges, Russell Procope-alt, Jimmy Hamilton, Paul Gonsalves-tenor, Harry Carney-baritonsaxofoon.

Duke Ellington-piano, Jimmy Woode-bas, Sam Woodyard-drums.

De grote klap kwam in juli '56 op het derde Newport Jazz Festival. Daarover volgende keer, dit was NOS Jazzgeschiedenis 557, MdR.

NA 21 57 04

0 0 0 0 0

36:22

Mont, 27.08.91